

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA
DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI**
(Începutul propovăduirii Domnului)

SF. MC. ERMIL ȘI STRATONIC;
SF. IER. IACOB, EPISCOP
DE NISIBE

Cu Duminica de astăzi se încheie ciclul Sfințelor Sărbători legate de praznicul Nașterii și Botezului Domnului. După ce a primit botezul de la Înainte Mergătorul Ioan la râul Iordan și a fost arătat ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, biruind apoi ispitirea diavolului pe muntele Carantaniei, aproape de Ierihon, Mântuitorul Hristos părăsește Iudeea și trecând prin Nazaret ajunge în ținutul Galileei, în Capernaum, și de acolo începe Lucrea de propovăduire a Evangheliei. Acest fapt ni-l relatează pericopa evanghelică de azi, de la Matei cap. 4, 12-17.

Important de remarcat este faptul că, venind în părțile Galileei, Hristos Domnul își alege primii ucenici și începe să propovăduiască Noua Sa Învățătură, nu doar către Iudei dar și neamurilor păgâne care locuiau împreună cu iudeii în acele ținuturi din jurul Mării Galileei și în locurile dinspre răsărit, dincolo de râul Iordan.

Prin această lucrare și poziționare a activității Sale publice, Mântuitorul Hristos arată că Învățătura Sa Mântuitoare se adresează tuturor neamurilor care vor să o asculte și să o îplinească. Toți sunt chemați la mântuire, iar Hristos Domnul este Lumina Cea Adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume. Cu alte cuvinte Învățătura și Lucrea Sa au o dimensiune universală, căci Hristos este Creatorul și Mântuitorul tuturor.

El aduce în lume Lumina adevăratei cunoștințe de Dumnezeu, pe care neamurile nu o aveau, iar în Israel slăbise foarte mult, fiind însă menținută ca o făclie prin Proroci, care au vestit mai înainte venirea lui Mesia.

De aceea, preluând o prorocie a lui Isaia, evanghelistul Matei vede împlinirea acesteia în începutul Lucrării lui Hristos în Galileea, căci zicea Prorocul: „Galileea neamurilor, ținuturile de dincolo de Iordan, ale lui Zabulon și Neftalin, au văzut Lumină

HRISTOS, LUMINA NEAMURILOR

Mare; poporului care ședea în întuneric și în umbra morții, Lumină i s-a răsărit”. Prin Hristos a venit la noi Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția Prea Sfintei Treimi, descoperită în Har și Lumină la Iordan.

Această Împărăție, ca o nouă rânduială spirituală a lumii și a omului, începe în lumea aceasta prin prezența și Lucrea Mântuitorului Hristos, prin Lucrea Harului Duhului Sfânt, prin Biserică și se desăvârșește în Ceruri la sfârșitul istoriei, când va fi un Cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea.

Prorociile Vechiului Testament s-au împlinit, Împărăția lui Dumnezeu a venit în lume, ea este la noi și în lăuntru nostru, căci a venit Hristos - Mesia Mântuitorul lumii. Condiția esențială de a intra în această Împărăție a Harului și Luminii lui Hristos este starea de pocăință. Aceasta presupune: recunoașterea și mărturisirea păcatelor, hotărârea sau voința de îndreptare și supunerea omului față de voia cea sfântă

a lui Dumnezeu, împlinirea prin fapte de iubire milostivă a sfințelor porunci.

Pocăința adevărată, deci, înseamnă schimbarea vieții noastre în bine, nu schimbarea credinței sau a Bisericii, ci îndepărtarea de păcat, eliberarea din robia patimilor și o renaștere a omului din Apă și Duh, la viața cea nouă în Hristos.

Foarte important este faptul că Mântuitorul Hristos începe Lucrea de propovăduire a Evangheliei cu aceleași cuvinte rostite de Sf. Ioan Botezătorul la Iordan în predica sa: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția Cerurilor”. El ne cere să începem o viață nouă în Lumina Harului Său, căci numai așa se va lumina întreaga noastră ființă în a cunoaște și înțelege tainele Învățăturii Sale. Cu multă nevoință ne cere să lucrăm în dobândirea asemănării noastre prin har și a ne asigura un loc în comuniunea celor plăcuți Lui, în Împărăția Sa.

Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE CEL MARE

Sfântul Cuvios Antonie cel Mare este unul dintre cei mai mari asceți ai creștinismului și a rămas în istorie drept începătorul vieții monahale. Este prăznuit în Biserica Ortodoxă la 17 ianuarie. De la el începe monahismul de obște în pustia Egiptului.

S-a născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc, în jurul anului 251, într-o familie de creștini bogăți. La vârsta de 18 ani își pierde părinții. Momentul care i-a deschis calea spre monahism este cel în care aude la biserică cuvântul Mântuitorului din Evanghelie (Matei 19, 21), „de voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde avuțiile tale și, venind, urmează Mie”. Sfântul Antonie își împarte averea sa săracilor, iar pe sora sa o încredințează unei comunități de fecioare, retrăgându-se în pustie. La început într-o colibă nu foarte departe de localitatea de obârșie, sub ascultarea unui alt ascet din zonă, mai bătrân și mai experimentat. Se luptă pentru a se lepăda de toate patimile și slăbiciunile firii omenești, să se depărteze de grija și pofta lumescă, pentru a merge pe drumul desăvârșirii.

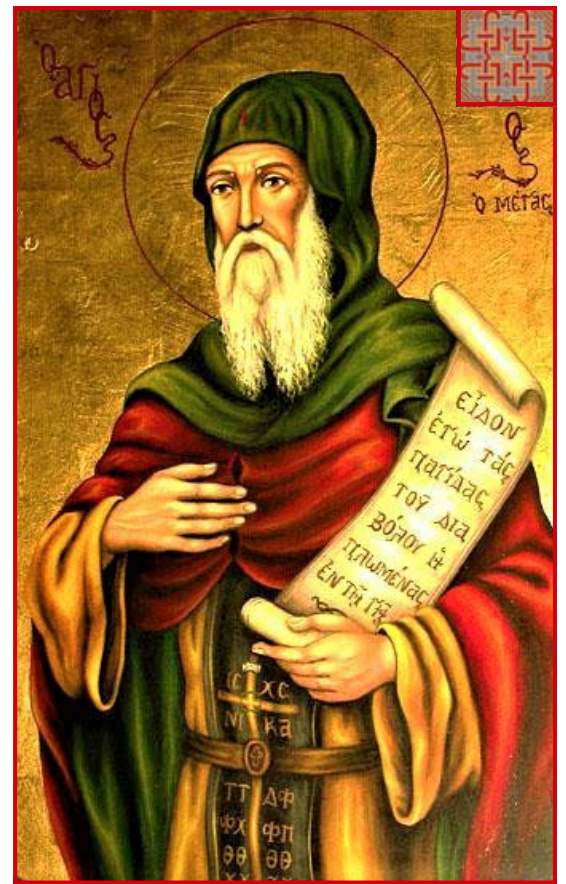
Până la vârsta de 35 de ani își petrece viața ascetică în acea colibă de la marginea satului natal, iar apoi va trăi într-un mormânt părăsit. Alți 20 de ani îi va trăi într-o cetate părăsită, situată pe malul drept al Nilului, la locul numit Ispir.

Pe la anul 312 pornește într-o călătorie de trei zile și trei nopți spre Muntele Kolzim, ce se află în inima deșertului, în partea de est a Egiptului. Aici va întemeia mănăstirea care-i poartă numele. Până în anul 356, anul plecării Sfântului Antonie din această lume, nu părăsește acest loc decât în două rânduri: o dată pentru a-și vizita ucenicii și a doua oară face o călătorie la Alexandria, pentru a-l susține pe Sfântul Atanasie cel Mare în lupta sa cu erezia ariană.

Viața sa de asceză și rugăciune de la Muntele Kolzim este tulburată doar de oamenii care vin în număr foarte mare pentru a-i vindeca. Sfântul Antonie le spune că Mântuitorul Iisus Hristos face minuni, Lui să se roage și să-I mulțumească, căci prin credință și rugăciune vor fi izbăviți de Domnul. Sfântul Antonie cel Mare a fost un mare învățător al călugărilor, Patericul păstrându-ne până azi cuvintele sale pline de înțelepciune și adevăr. Era și un mare văzător cu duhul, căci în timp ce se ruga, a văzut sfârșitul plin de lumină al vieții prietenului său Amun, care trăia la o distanță de 13 zile de mers față de Muntele Kolzim.

Sfântul Atanasie cel Mare, cel care i-a scris viața imediat după adormirea sa, spune că Sfântul Antonie a trăit până la vârsta de 105 ani și și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul, poruncind ucenicilor săi apropiați să nu dezvăluie nimănui locul în care va fi îngropat. Aceștia au păstrat taina tot restul vieții. Sfântul Antonie a fost omul sfințeniei, al credinței și al urmării necondiționate a cuvintelor Mântuitorului. De aceea, pentru noi este astăzi un model și o culme a vieții duhovnicești într-o societate în care reperatele morale sunt tot mai puține.

Sfântul Antonie cel Mare s-a confruntat și el cu o societate ostilă creștinismului. Tocmai pentru acest motiv, este pentru noi un model al păstrării credinței și al afirmării ei, indiferent de timpul în care trăim. Până astăzi el ne arată că sfințenia nu este apanajul unei generații, al unui timp din istorie, ci este răspunsul permanent

al creștinului autentic, plin de iubire, credință și fapte bune, la iubirea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Și nimic nu justifică lipsa de credință prin contextul istoric și social, secularizant și globalizant în care trăim. ❖

Pilde din Pateric

❖ Ziceau unii pentru avva Antonie, că era purtător de duh, dar nu voia să grăiască pentru oameni. Ci cele ce se făceau în lume și cele ce aveau să vină, le vestea.

❖ Odată avva Antonie a primit scrisori de la împăratul Constantin ca să meargă la Constantinopol și socotea ce să facă. Deci a zis către avva Pavel, ucenicul lui : oare, trebuie să merg? Și a zis ucenicul lui: de vei merge, Antonie te vei chema; iar de nu vei merge, avva Antonie.

❖ Zis-a avva Antonie: eu nu mă mai tem de Dumnezeu, ci îl iubesc pe El. Că dragostea scoate afară frica.

❖ A zis iarăși: va veni vremea ca oamenii să înnebunească și când vor vedea pe cineva că nu înnebunește, se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor.

❖ Zis-a avva Antonie: am văzut toate cursele vrăjmașului întinse pe pământ și suspinând am zis: oare cine poate să le treacă pe acestea? Și am auzit glas zicându-mi: smerenia.

❖ Zis-a iarăși: de la aproapele este viața și moartea. Că de vom dobândi pe

fratele, pe Dumnezeu dobândim; iar de vom sminti pe fratele, lui Hristos greșim.

❖ Un frate a zis lui avva Antonie: Roagă-te pentru mine! Zis-a lui bătrânul: nici eu nu te miluiesc, nici Dumnezeu, dacă tu însuși nu te vei sili și nu te vei ruga lui Dumnezeu.

❖ Trei părinți aveau obiceiul, în tot anul, de mergeau la fericitul Antonie. Și cei doi îl întrebau pentru gândurile sale și pentru mântuirea sufletului, iar al treilea totdeauna tăcea, neîntrebându-l nimic. Iar după multă vreme i-a zis avva Antonie lui: iată, atâta vreme ai de când vii aici și nimic nu mă întrebă! Și răspunzând fratele, i-a zis: destul îmi este numai să te văd, părinte.

❖ A întrebat cineva pe avva Antonie, zicând: ce, păzind eu, voi plăcea lui Dumnezeu? Și răspunzând bătrânul, a zis lui: cele ce-ți poruncesc ție, păzește-le! Oriunde vei merge, pe Dumnezeu să-L ai înaintea ta întotdeauna. Și orice vei face, să ai mărturia din Sfintele Scripturi și ori în ce loc vei șede, să nu te miști degrabă. Acestea trei păzește-le și te vei mântui. ❖

2019 - ANUL OMAGIAL AL SATULUI ROMÂNESC ȘI ANUL COMEMORATIV AL PATRIARHILOR NICODIM MUNTEANU

ȘI IUSTIN MOISESCU ȘI AL TRADUCĂTORILOR DE CĂRȚI BISERICEȘTI

Din cuvântul Părintelui Patriarh Daniel rostit cu ocazia proclamării anului omagial și comemorativ, la 1 ianuarie 2019, vă prezentăm câteva fragmente privind importanța satului românesc și a problemelor cu care acesta se confruntă, Biserica nutriend speranța că prin implicarea sa mai activă din acest an va contribui la coalizarea mai multor forțe capabile să producă un reviriment în viața satului românesc.

„**S**atul este și spațiul în care s-au format și păstrat, de-a lungul timpului, multe dintre valorile spirituale, culturale și identitare transmise până la noi. În Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, satul este deseori amintit ca loc de împlinire a profețiilor sau a vocii lui Dumnezeu (Ieș. 8, 13; Levitic 25, 31; Judecători 5, 7; Neemia 6, 2; Iezechiel 38, 11), dar și ca spațiu de păstrare a tradițiilor poporului ales (Esteră 9, 19).

Sfinții Evangheliști ne spun că „Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Mat. 9, 35; Marcu 1, 38; Marcu 6, 6; Marcu 8, 27; Luca 5, 17; Luca 9, 12).

Deci, Iisus a propovăduit Evanghelia Sa nu numai în orașe, ci și în sate. Satul în care mergea El adesea era Betania, unde locuiau Lazăr și surorile lui, Marta și Maria. Pe prietenul Său Lazăr, Iisus l-a înviat din morți (cf. Ioan 11, 17-45), iar apoi a intrat El Însuși în Ierusalim ca să fie răstignit și să învieze.

După Învierea Sa din morți, Domnul Iisus Hristos S-a arătat ucenicilor Luca și Cleopa, ca un călător necunoscut, alăturându-se lor în drumul spre un „un sat care era departe de Ierusalim ca la șazeci de stadii, al cărui nume era Emaus”. În acest sat numit Emaus a săvârșit Iisus prima frângere a pâinii (Sfânta Euharistie) după Învierea Sa din morți și Se face cunoscut ucenicilor Luca și Cleopa, după ce, pe cale, „le-a tâlcuit lor din toate Scripturile cele despre El” (cf. Luca 24, 13-32).

Așadar, Iisus dăruiește și oamenilor de la sat lumina Învierii Sale împreună cu arvuna vieții veșnice din Sfânta Euharistie. De aceea, țaranul creștin sau

locuitorul satului cultivă cu evlavie țarina și își iubește patria pământească sau țara sa ca pe un dar primit de la Dumnezeu și privește spre cer ca fiind patria sa definitivă, în Împărăția Preasfintei Treimi.

Omagierea satului românesc și a contribuției sale majore la devenirea istorică a poporului român este o necesitate și o demnitate. Totodată, este necesară cunoașterea situației precare și incerte în care se află astăzi satul românesc și locuitorii lui.

Satele românești, cu biserici și case țărănești, cu cimitire și morminte străjuite de cruci, cu ulițe și porți primitoare, sunt purtătoarele unui limbaj tainic și vizibil al tradiției, al continuității fizice și spirituale ale acestui neam, sunt oglinzi ale sufletului românesc, în care se arată astăzi, după caz, hârnicia sau delăsarea noastră, responsabilitatea sau indiferența.

De asemenea, satul are un cult al pomnirii morților și al legăturii dintre generații, mult mai profund decât orașul, iar creațiile populare perene din lumea satului sintetizează filosofia profundă a înțelegerii sensului sfânt al vieții și al morții.

Din nefericire, este limpede pentru noi toți că satul românesc nu mai este astăzi ce era cu mai mulți ani în urmă, dar nici nu se poate spune că nimic din ce a fost în trecut nu mai poate fi recuperat sau cultivat astăzi.

Cea mai profundă criză pe care o resimte în prezent țaranul român este

suferința de zădărniciii sale și a înstrăinării sale prin emigrație în străinătate, lucrând mai mult pentru dezvoltarea altor țări, decât pentru propria sa patrie de origine. Locurile natale sunt părăsite de către generațiile tinere, iar solidaritatea dintre oameni este tot mai redusă.

Sătenii se înstrăinează de propriul pământ și de propria lor identitate. Tradițiile populare, majoritatea cu o profundă conotație spirituală, sunt căzute în uitare. Industrializarea agriculturii a condus la o eficientizare a activității, dar, totodată, solul a fost poluat prin folosirea îngrășămintelor chimice.

Biserica Ortodoxă Română susține dezvoltarea satului la nivel social, cultural și bisericesc. În zona rurală, regăsim multe biserici în construcție sau în curs de restaurare. Avem nevoie de case parohiale, pentru ca preoții să locuiască în sat, dar și de cantine parohiale, pentru ca oamenii aflați în nevoie să fie și mai mult ajutați cu o masă caldă.

Se constată că, în satul lipsit de biserică și de preot, sau în care preotul nu locuiește, există mai multe cazuri de alcoolism, mai multă singurătate, mai puțină solidaritate între oameni, mai puțină comuniune și mai puțină bucurie.

În schimb, acolo unde biserica este deschisă în fiecare duminică și zi de sărbătoare, unde preotul aduce speranță, organizând programe de înțajutorare și mobilizând credincioșii să ofere ajutor celor lipsiți, vârstnici și bolnavi, situația spirituală și socială a parohiei este diferită.

Actul liturgic nu are numai o consecință religioasă, ci el influențează și viața socială, aduce un spor de calitate vieții într-o anumită comunitate. Acolo unde există cooperare strânsă între preot, primar, învățător și medic, se creează speranță mai multă și comuniune spirituală mai intensă.”

Părintele Patriarh a prezentat icoana cu Cina de la Emaus și a explicat de ce a fost aleasă ca reprezentativă pentru Anul omagial al satului românesc: „pentru că într-un sat, Emaus, la 12 km depărtare de Ierusalim (60 stadii) Mântuitorul Iisus Hristos s-a descoperit ucenicilor Luca și Cleopa că este El, Cel răstignit și înviat din morți”. ❖

SFINȚII MUCENICI ERMIL ȘI STRATONIC

Astăzi îi sărbătorim pe Sfinții Mucenici Ermil și Stratonice, considerați sfinți români sau străromâni. Puțin cunoscuți la noi, ei au trăit în secolele III – IV în ținutul Iliricului și al Dunării de mijloc. Au primit mucenicia la Singidunum (Belgradul de azi) în anul 303. Biserica Ortodoxă îi prăznuiește la 13 ianuarie, ziua trecerii lor la Domnul.

Sfinții Ermil și Stratonice au trăit în secolele III-IV, în provincia romană Iliria (care cuprindea o parte a nord-vestului peninsulei Balcanice, până la Dunărea de mijloc). Ermil era diacon, iar Stratonice, prietenul său, creștin și el, era paznic la o închisoare.

Împăratul roman de Apus Liciniu (308-324), după ce, alături de Sf. Constantin cel Mare, fusese unul dintre semnatarii Edictului de toleranță de la Milano din anul 313, a lansat un nou val de persecuții împotriva creștinilor.

Diaconul Ermil a fost denunțat autorităților că era creștin, fiind acuzat de disprețuirea zeilor romani, cultul oficial al Imperiului. Sf. Simeon Metafrastul relatează că Ermil a fost adus înaintea împăratului, la porunca acestuia. Ermil a primit vestea cu bucurie. Adus la acesta și întrebat de ce nu slujește zeilor păgâni, diaconul Ermil a răspuns că slujește numai Dumnezeului nevăzut. Invitat să se alăture slujirii zeilor păgâni, acesta declară că vechii zei erau doar idoli făcuți de om, nevrednici de slujire.

Auzind acestea, împăratul poruncește ca diaconul Ermil să fie bătut peste față cu un bici de metal. Cerându-i-se în repetate rânduri să jertfească zeilor romani, acesta, neluând în seamă chinurile la care e supus în mai multe rânduri, refuză, mărturisindu-L pe Dumnezeu cel adevărat. Este închis în temniță vreme de trei zile, unde primește mângâiere și întărire de la un înger al Domnului care îi vestește că avea să iasă biruitor din această încercare, primind cununa muceniceiei.

Adus din nou la judecata împăratului și întrebat dacă se răzgândise, acesta și-a mărturisit iarăși credința creștină. Atunci a fost bătut și chinuit și mai cumplit, însă a răbdat toate fără să scoată măcar un geamăt, rugându-se mereu Domnului. Un glas din cer s-a auzit atunci, auzit și de soldații care-l chinuiau, vestind că peste 3 zile avea să fie izbăvit de chinuri. Ascultând mărturia soldaților despre acel glas, împăratul a poruncit ca diaconul să fie dus iarăși în temniță.

Martor la toate acestea și văzând statornicia sfântului, temnicerul acestuia, pe nume Stratonice, care era și el creștin în

ascuns și îl cunoștea de mai demult pe diacon, a fost cuprins de milă.

Sfântul Ermil a fost adus pentru a treia oară la judecată și a refuzat din nou să se lepede de credință, împăratul a poruncit ostașilor să strujească (sfășie) adânc trupul diaconului cu unghii de fier. Acesta a rămas însă statornic în credință.

Stratonice, plângând, s-a apucat să îngrijească rănilor Sfântului. El a fost văzut de unul din ostași, care l-a părât împăratului. Atunci împăratul i-a poruncit și lui Stratonice să aducă jertfe idolilor. La rândul lui, Stratonice a mărturisit că era vechi prieten cu Ermil și că și el era creștin și refuză să jertfească idolilor. Atunci împăratul a poruncit ca Stratonice să fie și el dezbrăcat de haine și bătut cu bețe. În timp ce era bătut, Stratonice își ridică privirile către diaconul Ermil, cerându-i să se roage lui Dumnezeu ca și el să-și păstreze credința și să poată răbda chinurile până la capăt.

După ce au fost amândoi aruncați iarăși în temniță, împăratul mai face o ultimă încercare de a-i convinge pe cei doi să se lepede de credință, dar și aceasta eșuează. Văzând că nu-i putea îndupleca pe cei doi mucenici, poruncește mai întâi ca diaconul Ermil să fie spânzurat de un copac, iar

trupul acestuia să fie ciopârțit și aruncat în valurile Dunării. Stratonice, rămânând și el tare în credință, avea să împărtășească soarta prietenului său. Astfel, cei doi au primit moartea mucenicească în ziua de 13 ianuarie, trupurile lor fiind aruncate în apele Dunării, undeva în apropiere de Belgradul de azi.

Trei zile mai târziu, aflând la mal trupurile Sfinților Mucenici, creștinii din partea locului le-au adunat laolaltă într-un singur sicriu, ca, după cum credința în Hristos și prietenia întru Domnul i-au unit, ei să fie pe vecie pomeniți împreună. Biserica îi pomeneste pe amândoi în aceeași zi. Viața și pătimirea lor ni s-a păstrat în forma redactată în sec. al IX-lea de Sf. Simeon Metafrastul.

În icoane, cel mai adesea, Sfântul Ermil este reprezentat ca un om matur sau bătrân, cu barbă nu foarte lungă, mai degrabă rotunjită, îmbrăcat în veșminte diaconicești, ținând într-o mână orarul diaconesc sau crucea care-i arată mucenicia pentru Hristos. Sfântul Stratonice este reprezentat ca un tânăr fără barbă, purtând în mână crucea, sau, mai rar, ca un bărbat matur, doar puțin mai tânăr decât Sf. Ermil (cu barbă mai închisă la culoare). ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 IANUARIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 16 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 18 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 19 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 20 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2018 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI